

nuBibeln

SJÖBERGS
FÖRLAG

Internationella Bibelsällskapet

nuBibeln
Copyright © 2017 av Biblica, Inc.®
Utgiven med tillstånd från Biblica, Inc.
Alla rättigheter förbehållna över hela världen.

NuBibeln får citeras på valfritt sätt (skriftligt, visuellt, elektroniskt eller audio), upp till femhundra (500) verser, utan skriftligt tillstånd av utgivaren, förutsatt att de citerade verserna inte utgör en hel bibelbok, och inte heller utgör tjugofem (25) procent eller mer av den totala textmängden av det verk där citaten förekommer. Förfrågningar om tillstånd som går utöver de ovannämnda riktlinjerna skall riktas till och godkännas skriftligen av Biblica, Inc.®, 1820 Jet Stream Drive, Colorado Springs, CO 80921, USA. Biblica.com

Notering om copyright måste publiceras på titel- eller copyrightsidan av verket på följande sätt:

Bibelcitater är tagna från nuBibeln
Copyright © 2017 av Biblica, Inc.®
Använda med tillstånd från Biblica, Inc.®
Alla rättigheter förbehållna över hela världen.

När citat från nuBibeln används i media som inte är till försäljning, såsom kyrkans månadsblad, Gudstjänstprogram, affischer, overheadblad eller liknande media behövs inte en fullständig copyrightupplösning men titeln (nuBibeln) måste vara angiven i slutet av varje citat.

Biblica gör Guds ord tillgängligt för människor genom bibelöversättning, bibelpublicering och bibelengagemang i Afrika, Asien-Stillahavsregionen, Europa, Sydamerika, Mellanöstern, Nordamerika och Sydasiern. Genom sin världsomspännande räckvidd når Biblica ut till människor med Guds ord så att liv förvandlas genom relationen med Jesus Kristus.

Utgiven av **Sjöbergs Förlag AB**
Webbsida: www.sjobergsforlag.se
E-post: info@sjobergsforlag.se
Tfn: 019-18 60 10

ISBN: 978-91-88247-33-9 (svart, cabra)
978-91-88247-34-6 (ljusblå, konstskinn)
978-91-88247-35-3 (mörkblå, konstskinn)
978-91-88247-36-0 (rosa, konstskinn)

Tryckt i Kina, 2017

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Gamla testamentet

Första Moseboken	1	Predikaren	522
Andra Moseboken	43	Höga visan	531
Tredje Moseboken	76	Jesaja	537
Fjärde Moseboken	99	Jeremia	594
Femte Moseboken	132	Klagovisorna	649
Josua	162	Hesekiel	655
Domarboken	182	Daniel	696
Rut	202	Hosea	709
Första Samuelsboken	205	Joel	718
Andra Samuelsboken	231	Amos	722
Första Kungaboken	254	Obadja	729
Andra Kungaboken	280	Jona	731
Första Krönikeboken	305	Mika	733
Andra Krönikeboken	332	Nahum	739
Esra	360	Habackuk	742
Nehemja	369	Sefanja	745
Ester	381	Haggaj	748
Job	388	Sakarja	750
Psaltaren	418	Malaki	758
Ordspråksboken	495		

Nya testamentet

Matteusevangeliet	761	Första Timotheosbrevet	951
Markusevangeliet	792	Andra Timotheosbrevet	955
Lukasevangeliet	812	Titusbrevet	958
Johannesevangeliet	845	Filemonbrevet	960
Apostlagärningarna	869	Hebreerbrevet	961
Romarbrevet	899	Jakobsbrevet	971
Första Korintherbrevet	912	Första Petrusbrevet	974
Andra Korintherbrevet	924	Andra Petrusbrevet	978
Galaterbrevet	933	Första Johannesbrevet	980
Efesierbrevet	936	Andra Johannesbrevet	983
Filipperbrevet	940	Tredje Johannesbrevet	984
Kolossierbrevet	943	Judasbrevet	985
Första Thessalonikerbrevet	946	Uppenbarelsboken	986
Andra Thessalonikerbrevet	949		

FÖRSTA MOSEBOKEN

Skapelsen

(1:1—2:25)

Hur allting började

1 I början skapade Gud himlarna och jorden.^a ²Jorden var öde och tom, mörker låg över djupet, och Guds Ande^b svävade över vattnet.

³Gud sa: "Ljus, bli till!" Då blev det ljus. ⁴Gud såg att ljuset var gott och skilde det från mörkret. ⁵Han kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Det blev kväll och det blev morgon. Det var den första dagen.^c

⁶Gud sa: "Vattnet ska dela sig för att forma himlavalvet där uppe och haven där nere." ⁷Gud skapade på så sätt himlavalvet, och skilde vattnet ovanför från vattnet nedanför. Det blev så. ⁸Gud kallade valvet himmel. Det blev kväll och det blev morgon. Det var den andra dagen.

⁹Sedan sa Gud: "Vattnet under himlen ska samlas till en enda plats, så att torrt land kommer fram." Det blev så, ¹⁰och Gud kallade det torra jord, och vattnet kallade han hav. Gud såg att det var gott. ¹¹Gud sa: "Jorden ska producera grönska: det ska växa fram alla slags fröbärande växter och fruktträd med kärnor i frukten." Det blev så. ¹²Jorden grönskade: det växte fram fröbärande växter och träd, allt efter sina respektive sorter^d. Gud såg att det var gott. ¹³Det blev kväll och det blev morgon. Det var den tredje dagen.

¹⁴Gud sa: "Det ska bli ljus på himlen som ska skilja dagen från natten. De ska bestämma tiderna på jorden och utmärka dagarna och åren. ¹⁵De ska vara ljus på himlen som lyser över jorden." Det blev så. ¹⁶Gud skapade två stora ljus^e, det större ljuset för att härska över dagen och det mindre ljuset för att härska över natten. Han skapade också stjärnorna. ¹⁷Gud placerade dem alla på himlen för att lysa upp jorden, ¹⁸härska över dagen och natten och skilja ljuset från mörkret. Gud såg att det var gott. ¹⁹Det blev kväll och det blev morgon. Det var den fjärde dagen.

²⁰Gud sa: "Vattnet ska vimla av levande varelser och fåglar flyga under himlavalvet över marken." ²¹Gud skapade de stora havsdjuren efter sina arter, likaså alla levande varelser som vattnet vimlar av och fåglar av alla slag. Gud såg att det var gott. ²²Han välsignade dem och sa: "Var fruktsamma och föröka er och fyll haven! Fågeln ska också föröka sig och uppfylla jorden." ²³Det blev kväll och det blev morgon. Det var den femte dagen.

²⁴Gud sa: "Jorden ska bära fram djur av alla slag, boskap, kräldjur och vilda djur." Det blev så. ²⁵Gud skapade alla slags vilda djur och boskap och kräldjur, och Gud såg att det var gott.

²⁶Sedan sa Gud: "Vi ska göra människor till vår avbild, lika oss själva. De ska härska över fiskarna i havet och fåglarna i luften och boskapen, över hela jorden, och alla kräldjuren på jorden."

²⁷Och Gud skapade människan till sin egen avbild,

lik sig själv skapade Gud människan, till man och kvinna skapade han dem.

²⁸Gud välsignade dem och sa: "Var fruktsamma och föröka er, uppfyll jorden och lägg den under er! Härska över fiskarna, fåglarna och alla djur som rör sig på jorden!" ²⁹Gud sa: "Jag ger er de fröbärande växterna på hela jorden och alla fruktträden med frö i sin frukt. De ska vara er mat. ³⁰Åt markens djur, himlens fåglar, alla kräldjur på marken, och åt allt som lever ger jag alla gröna växter som föda." Det blev så. ³¹Sedan såg Gud att allt som han hade skapat var mycket gott. Det blev kväll och det blev morgon. Det var den sjätte dagen.

2 Så blev himlen och jorden fullständiga med hela sin härska. ²Gud avslutade på den sjunde dagen det verk han hade fullbordat och han vilade på den sjunde dagen från allt det verk han hade skapat. ³Gud välsignade den sjunde dag och gjorde den helig, eftersom han denna dag vilade efter sitt skapelseverk.

^a1 himlarna och jorden skulle också kunna översättas *allting*. I hebreiskan uttrycks totalitet vanligen med hjälp av motparten.

^b2 Ande och "vind" är samma ord i hebreiskan; här är det dock tydligt att det är det förstnämnda som avses. ^c5 Eller *en dag, ett dygn*. Ordningstalet *första* används inte i hebreiskan när det inte funnits någon dag innan. Först efter denna "proto-dag" börjar ordningstal användas ("den andra" osv.). *Dag* ett var tänkt som mått på alla kommande dagar/dygn.

I skapelseberättelsen används "*dag*" och "*dygn*" synonymt här. ^d12 *Sort*, eller *art* som ordet ofta översätts, är ett mer omfattande ord i hebreiskan än i vårt språk. Ofta syftar det på djur/växter som kan föröka sig sinsemellan (t.ex. kan hund och varg tänkas tillhöra samma "sort/art"), men ibland verkar det användas i ännu vidare betydelse (t.ex. "kräldjur" i v. 24).

^e16 Underförstått: solen och månen. I en forntida kultur där sol och måne och andra himlakroppar betraktades som gudar och användningen av deras namn kunde ha missförstått som gudanamn, är det möjligt att författaren medvetet bara kallade dem ljus för att visa att de inte var någonting mer än så.

Adam och Eva

⁴Här följer berättelsen^a av händelserna då himlen och jorden skapades av HERREN Gud.

⁵Först fanns det inga buskar och ingen ört hade spirat på jorden, för HERREN Gud hade inte sänt något regn. Inte heller fanns det någon som kunde bruka jorden, ⁶men vatten bröt fram ur marken och vattnade jorden.

⁷Då formade HERREN en människa^b av markens jord och blåste in livsande genom hennes näsa^c. Så blev människan en levande varelse.

Edens trädgård

⁸HERREN Gud planterade en trädgård österut i Eden och satte där människan som han format.

⁹HERREN Gud lät vackra träd av alla slag växa i trädgården, och de gav den mest utsökta frukt. Mitt i trädgården planterade han livets träd och kunskapens träd, det som ger kunskap om gott och ont. ¹⁰En flod rann upp i Eden. Den bevattnade trädgården och delade sig sedan i fyra floder. ¹¹Den första heter Pishon, och den flyter runt hela Havilas land, där det finns guld. ¹²Det landets guld är gott och där finns också harts och onyxsten. ¹³Den andra floden kallas Gichon och flyter omkring hela landet Kush. ¹⁴Den tredje floden heter Tigris^d och flyter öster om Assyrien. Den fjärde floden är Eufrat.

¹⁵HERREN Gud satte mannen i Edens trädgård för att bruka och vårda den. ¹⁶Och HERREN Gud gav mannen denna befallning: "Du får äta av vilket träd som helst i trädgården, ¹⁷utom av trädet som ger kunskap om gott och ont. Den dag^e du äter av det kommer du sannerligen att dö."

Eva skapas

¹⁸Sedan sa HERREN Gud: "Det är inte bra för mannen att vara ensam. Jag vill göra en medhjälpare åt honom, en sådan som passar honom." ¹⁹HERREN Gud hade format markens djur och alla slags fåglar av jord och förde dem nu till mannen för att se vad han skulle kalla de levande varelserna och det han kallade dem fick de heta. ²⁰Så gav han alltså namn åt all boskap, alla himlens fåglar och alla vilda djur. Men fortfarande fanns det ingen lämplig hjälp för Adam^f. ²¹HERREN Gud lät då mannen falla i djup sömn och medan han sov, tog han ut ett av hans revben och slöt till stället där han hade

tagit ut det med kött. ²²Och HERREN Gud gjorde en kvinna av revbenet och förde fram henne till mannen.

²³Adam sa:

"Hon är mitt eget kött och mina egna ben!

Hon är tagen ur en man, och hon ska kallas kvinna^g."

²⁴Det är därför en man lämnar sin far och mor och håller sig till sin hustru, så att de blir ett kött.

²⁵Mannen och hans hustru var nakna, och de var inte blyga för varandra.

Adam och Eva syndar

3 Ormen var det listigaste av alla vilda djur som HERREN Gud hade skapat. Ormen frågade kvinnan: "Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av något träd i trädgården?" ²"Vi får äta frukt av träden", svarade kvinnan. ³Det är bara av trädet mitt i trädgården som vi inte får äta. Gud har sagt att vi inte får äta eller ens röra dess frukt, för då kommer vi att dö." ⁴Ormen svarade: "Ni kommer visst inte att dö! ⁵Gud vet att den dag ni äter av frukten kommer era ögon att öppnas och ni blir som Gud^h, med kunskap om gott och ont."

⁶Kvinnan såg att trädet var gott att äta av, och det var vackert och lockande, eftersom det gav vishet. Hon åt av frukten och gav också till sin man, som var med henne, och han åt. ⁷Då öppnades deras ögon, och de insåg att de var nakna. Därför band de ihop fikonlöv runt höfterna för att skylla sig.

⁸När de den kvällen, i den svala kvällsvinden, hörde HERREN Gud vandra omkring i trädgården, gömde de sig för honom bland träden. ⁹HERREN Gud ropade till Adam: "Adam, var är du?" ¹⁰Adam svarade: "Jag hörde dig i trädgården, och blev rädd eftersom jag är naken. Därför gömde jag mig." ¹¹"Vem har talat om för dig att du är naken?" frågade Gud. "Har du ätit av frukten från trädet som jag förbjöd dig att äta av?" ¹²Adam svarade: "Kvinnan, som jag fick av dig, gav mig av trädet, och jag åt."

¹³Då sa HERREN Gud till kvinnan: "Vad har du gjort?" ¹⁴Ormen lurade mig, och jag åt", svarade hon. ¹⁵HERREN Gud sa till ormen: "Eftersom du gjorde detta,

^a4 Hebreiskans *toledoth* markerar övergång till ett nytt avsnitt (kanske en ny lertavla som man på den tiden skrev på).

Ordet förekommer i 1 Mos också i 5:1; 6:9; 10:1; 11:10; 11:27; 25:12,19; 36:1; 37:2. ^b7 Människa heter på hebreiska *adam* och förknippas med *adamä*, mark, jord. ^c7 Ordagrant: *näsborrh*. ^d14 På hebreiska *hiddekel*. ^e14 Synden för med sig andlig död den dag den begås. Jfr Efes 2:1: "Ni var döda i era överträdelser och synder." Den fysiska döden kom många år senare till Adam och Eva och alla andra människor, men processen började den dag Adam och Eva var olydiga mot Gud (Rom 5:12). ^f20 Eller: *mannen* Se not till 2:7 ^g23 Det hebreiska ordet för kvinna *isha* kommer från samma rot som man *ish* och betyder ungefär *maninna*. ^h5 Eller: *gudar*

ska du vara förbannad
och skild från alla husdjur
och vilda djur på hela jorden.
På din buk ska du kräla
och jord ska du äta så länge du lever.
¹⁵Jag ska sätta fiendskap
mellan dig och kvinnan
och mellan din avkomma^a och
hennes.
Han kommer att krossa ditt huvud,
och du kommer att hugga^b honom i
hålen.”

¹⁶Till kvinnan sa han:

”Din möda under havandeskapet ska jag
göra stor.
Du kommer att föda barn under
smärta.
Du kommer att åtrå din man,
och han kommer att råda över dig.”

¹⁷Till Adam sa han: ”Eftersom du lyssnade till
din hustru och åt av trädet, fast jag förbjudit
dig och sagt att du inte fick,

låter jag en förbannelse vila över marken
för din skull.

Hela ditt liv kommer du att få skaffa
ditt uppehälle med möda.

¹⁸Marken ska ge dig tistlar och törnen,
och du ska äta dess växter.

¹⁹Hela livet ända tills du dör
kommer du att få svettas och kämpa
för ditt bröd.

Sedan kommer du att återvända
till den jord du kommit ifrån,
för du formades av jord,
och jord ska du en gång åter bli.”

²⁰Mannen kallade sin hustru Eva^c, för han sa:
”Hon ska bli mor till alla som lever.” ²¹Och HER-
REN Gud gjorde kläder av djurhudar åt Adam
och hans hustru.

²²HERREN Gud sa: ”Eftersom människan har
blivit som en av oss, med kunskap om det goda
och det onda, får hon inte ta och äta också av
livets träd och så leva i evighet.” ²³Därför visa-
de HERREN Gud ut dem ur Edens trädgård och
skickade bort dem för att bruka den jord de
hade skapats av. ²⁴Herren drev ut människan
och öster om Edens trädgård placerade han
keruberna^d och ett flammande svärd för att
skydda vägen till livets träd.

Kain och Abel

Kain mördar Abel

4 Adam låg med sin hustru Eva, och hon
blev gravid och födde en son som fick
namnet Kain^e, för hon sa: ”Med HERRENS hjälp
har jag fått en människa!” ²Hennes nästa barn
var Abel, Kains bror. Abel blev herde, medan
Kain blev lantbrukare. ³En gång kom Kain
med en del av sin skörd av frukt som offergå-
va till HERREN. ⁴Också Abel kom med de feta
köttstyckena från sina förstfödda lamm. HER-
REN såg med välbehag på Abel och hans offer,
⁵men inte på Kain och hans offer. Detta gjorde
Kain vred, och han sänkte blicken.

⁶”Varför är du så vred?” frågade HERREN.
”Varför sänker du huvudet? ⁷Om du gör rätt
är du ju accepterad, men om du inte gör rätt,
lurar synden vid dörren. Synden åtrår dig, men
du ska råda över den!”

⁸Kain föreslog sin bror att de skulle gå ut på
fälten tillsammans^f. Medan de var där, överföll
Kain sin bror och dödade honom.

⁹HERREN sa till Kain: ”Var är din bror Abel?”
”Det vet jag inte”, sa Kain. ”Ska jag hålla reda
på min brot?”

¹⁰Men Herren sa: ”Vad har du gjort? Din
brors blod ropar till mig från marken. ¹¹Från
och med nu är du förbannad och förvisad från
den mark som öppnade sin mun för att ta emot
din brors blod ur din hand. ¹²Den kommer inte
längre att ge dig någon skörd. Du ska vara hem-
lös och fredlös och irra omkring på jorden.”

¹³Kain svarade HERREN: ”Mitt straff är större
än jag kan bära,^g ¹⁴för du har förvisat mig från
min mark och från dig själv och gjort mig till
en rastlös vandrare. Vem som helst som ser
mig kan döda mig.” ¹⁵Då svarade HERREN: ”De
kommer inte att döda dig, för jag ska ge ett sju
gångar värre straff åt den som gör det.” Sedan
satte HERREN ett märke på Kain, för att ingen
som mötte honom skulle döda honom. ¹⁶Kain
gick sedan bort från HERREN och bosatte sig i
landet Nod, öster om Eden.

Kains ättlingar

¹⁷Därefter låg Kain med sin hustru, och hon
blev gravid och födde Henok. När Kain sedan
byggde en stad, kallade han den Henok efter
sin son.

¹⁸Henok var Irads far. Irad var Mechujaels
far, Mechujael var Metushaels far, Metushael
var Lemeks far.

¹⁵ Bokstavligen *din säd*. Se not till 1 Mos 12:7 ¹⁵ Hebreiskan använder samma ord för ”krossa” och *hugga*. ²⁰ Namnet kommer från hebreiskans verb för *leva*. ²⁴ Himmelska väsen, som vanligen avbildas med vingar och som framträder med uppdrag att bl.a. beskydda det heliga (jfr t.ex. 2 Mos 25:18-22). ³¹ Namnet *Kain* betyder ungefär *jag har fått/producerat*.

⁸ Översättningens formulering följer här mer den samaritanska texten, Vulgata, Septuaginta och syriska Bibeln; det rör sig dock bara om en nyansskillnad. ¹³ Eller, enligt Septuaginta: ”Mitt brott är för stort för att förlätas,

¹⁹Lemek gifte sig med två kvinnor – Ada och Silla. ²⁰Ada födde ett barn som hette Javal, och han blev stamfar för alla som bor i tält och lever av boskapskötsel. ²¹Hans bror hette Juval, och han var den förste att spela lyra och flöjt. ²²Silla födde Tuval Kain. Han var den förste att gjuta redskap av koppar och järn. Tuval Kain hade en syster som hette Naama.

²³En dag sa Lemek till sina båda hustrur:

”Ada och Silla, hör på!

Lemeks hustrur, hör mina ord!

Jag har dödat en man för att han sårat mig,

en ung man för att han skadat mig.^a

²⁴Kain ska hämnas sju gånger, men Lemek sjuttiosju gånger!”

Adams släkttavla genom Set

²⁵Adam låg igen med sin hustru, och hon födde ytterligare en son. Han fick namnet Set^b, för Eva sa: ”Gud har gett mig en annan son i stället för honom som Kain dödade.” ²⁶Set fick en son som han kallade Enosh. Det var under dennes livstid som människorna började åkalla HERRENS namn.

5 Här följer en förteckning över Adams släkt.

Människan var lik Gud när hon skapades. ²Gud skapade dem till man och kvinna, och välsignade dem och kallade dem människor^c när de skapades.

³Adam var 130 år när hans son Set föddes. Denne liknade honom och var hans avbild.^d

⁴Sedan levde Adam ytterligare 800 år, fick söner och döttrar ⁵och dog 930 år gammal.

⁶Set var 105 år när hans son Enosh föddes. ⁷Sedan levde han ytterligare 807 år och fick söner och döttrar ⁸och dog 912 år gammal.

⁹Enosh var 90 år när hans son Kenan föddes. ¹⁰Sedan levde han ytterligare 815 år och fick söner och döttrar ¹¹och dog 905 år gammal.

¹²Kenan var 70 år när hans son Mahalalel föddes. ¹³Sedan levde han ytterligare 840 år och fick söner och döttrar ¹⁴och dog 910 år gammal.

¹⁵Mahalalel var 65 år när hans son Jered föddes. ¹⁶Sedan levde han ytterligare 830 år och fick söner och döttrar ¹⁷och dog 895 år gammal.

¹⁸Jered var 162 år när hans son Henok föddes.

¹⁹Sedan levde han ytterligare 800 år och fick söner ²⁰och döttrar och dog 962 år gammal.

²¹Henok var 65 år när hans son Metushelach föddes. ²²Sedan levde han ytterligare 300 år i gemenskap med Gud^e och fick söner och döttrar. ²³Han blev 365 år. ²⁴Henok vandrade i gemenskap med Gud och fanns sedan inte mer, för Gud tog bort honom.

²⁵Metushelach var 187 år när hans son Lemek föddes. ²⁶Sedan levde han ytterligare 782 år och fick söner och döttrar ²⁷och dog 969 år gammal.

Noa

²⁸Lemek var 182 år när han fick en son. ²⁹Lemek kallade honom för Noa^f, för han sa: ”Han kommer att ge oss tröst under det hårda arbetet med den jord som HERREN har förbannat.”

³⁰Sedan levde Lemek 595 år och fick söner och döttrar ³¹och dog 777 år gammal. ³²När Noa var 500 år fick han tre söner, Sem, Ham och Jafet.

Den stora floden

(6:1—8:22)

6 Befolkningen började föröka sig nu på jorden, och döttrar föddes åt människorna. ²Då såg Guds söner^g att människors döttrar var vackra och gifte sig med dem de ville ha. ³Då sa HERREN: ”Min Ande ska inte förbli hos människan för alltid,^h eftersom hon är kött. Hennes tid ska vara 120 år.”ⁱ

⁴På den tiden, och även senare,^j fanns det jättar^k på jorden. När Guds söner låg med människornas döttrar, fick de barn. De var de gamla tidernas kända hjältar. ⁵HERREN Gud såg vidden av den mänskliga ondskan på jorden, och att människornas liv och tankar ständigt var alltigenom inriktade på det onda. ⁶HERREN sörjde^l att han hade skapat dem, och han var bedrövad i sitt hjärta.

⁷HERREN sa: ”Människorna som jag har skapat ska jag utplåna från jorden, och tillsammans med dem alla fyrfotadjur och kräldjur och fåglar, för jag ångrar att jag skapade dem.”

⁸Men på Noa såg HERREN med vilvilja.

Noa och hans familj räddas från floden

⁹Detta är berättelsen om Noas släkt:

Noa var en rättfärdig och oklanderlig man

^a23 Som tecken på det dåvarande världsläget som nu präglades av våld och på hans egen skrytsamhet, kan versen också tolkas: ”Jag skulle kunna döda en man för att han sårar mig, en ung man för att han skadar mig.” ^b25 Namnet betyder ungefär skänkt, given. ^c2 På hebreiska *adam*. ^d3 Jfr v. 1 och 1:26 ^e22 ”levde... i gemenskap med Gud”. Ordagrant: *vandrade med Gud*. Detta uttryck används även på många andra ställen. ^f29 Namnet anspelar på både *vila* och *tröst* i hebreiskan. ^g2 Det hebreiska uttrycket *bnei elohim* betyder ordagrant *Guds/gudars söner* och tolkas antingen som någon form av himmelska väsen (änglar) eller som människor i betydelsen Guds barn. ^h3 Eller: *Min Ande skall inte hålla på med människan för alltid*. ⁱ3 120 år syftar troligen på människans livslängd eller möjligen också på tiden fram till floden. ^j4 Se 4 Mos 13:34 ^k4 Hebreiskans *nefilim* översätts med *jättar* i likhet med Septuaginta, men den bokstavliga betydelsen är *de fallna*. ^l6 Eller: *ångrade*.

bland sina samtida. Han levde i gemenskap med Gud. ¹⁰Han hade tre söner: Sem, Ham och Jafet.

¹¹I Guds ögon blev världen mer och mer fördärvad och full av våld. ¹²Gud såg hur fördärvad jorden var: hela människosläktet^a levde ett fördärvat liv. ¹³Och Gud sa till Noa: "Jag har beslutat mig för att utplåna hela människosläktet, för på grund av människan är jorden fylld av våld. Jag ska utplåna både henne och jorden. ¹⁴Bygg en ark^b av goferträ, gör olika rum i arken och täta den med jordbeck både invändigt och utvändigt. ¹⁵Gör den 150 meter lång, 25 meter bred och 15 meter hög. ¹⁶Gör också ett tak med en halv meters resning^c, sätt en dörr på sidan och gör ett nedre däck, ett mellandäck och ett övre däck.

¹⁷Jag ska låta en översvämning täcka jorden och förgöra varje levande varelse, alla som det finns livsande i. Allting på jorden kommer att gå under.

¹⁸Men med dig vill jag upprätta ett förbund. Du ska gå in i arken tillsammans med din hustru, dina söner och deras hustrur. ¹⁹Ta ett par av varje djurart, en hane och en hona, med dig i arken för att hålla dem vid liv med dig. ²⁰Ett par av varje art av fåglar, fyrfotadjur och kräldjur ska komma till dig för att överleva. ²¹Samla också ihop all slags mat som ni och dessa kan äta."

²²Noa gjorde allt precis som Gud hade befallt.

7 Sedan sa HERREN till Noa: "Gå in i arken med hela din familj, för i denna tid är det bara dig som jag funnit vara rättfärdig. ²Av de rena fyrfotadjurena ska du ta sju par av varje art, hane och hona. Av alla orena djur ska du ta ett par, hane och hona. ³Också av himlens alla fåglar ska du ta sju par, hane och hona, av varje slag, för att de ska överleva på jorden. ⁴Om en vecka ska jag sända ett regn som kommer att vara i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och jag ska utplåna från jorden alla levande varelser som jag har skapat."

⁵Noa gjorde i allt som HERREN hade befallt honom. ⁶Han var 600 år när översvämningen kom över jorden. ⁷Han gick in i arken med sin hustru, sina söner och sina svärdöttrar, för att fly undan översvämningen. ⁸Hanar och honor av alla fyrfotadjur, både rena och orena, och av fåglar och alla markens kräldjur⁹ kom in i arken till Noa parvis, precis som Gud hade befallt Noa.

¹⁰En vecka senare kom flodvattnen över

jorden. ¹¹Noa var 600 år gammal när floden kom den sjuttonde dagen i andra månaden. Då bröt det stora djupets källor fram, och himlens luckor öppnades. ¹²Regnet föll över jorden under fyrtio dygn. ¹³Men Noa hade samma dag gått in i arken med sin hustru och sina söner Sem, Ham och Jafet och deras hustrur. ¹⁴Med dem fanns de olika arterna av vilda djur och boskap, alla slags kräldjur, fåglar och andra bevingade djur. ¹⁵De kom alla till Noa, ett par av varje levande varelse, de som har livsande i sig. ¹⁶Hanar och honor av alla slags djur kom, precis som Gud hade befallt Noa. Och HERREN stängde dörren efter honom.

¹⁷Under fyrtio dagar kom floden över jorden. Det kom så mycket vatten att arken lyftes och flöt högt ovanför jorden. ¹⁸Vattnet steg högre och högre, och arken flöt på vattnet. ¹⁹Vattnet steg allt mer och täckte slutligen alla berg under himlen. ²⁰Vattnet steg mer än sju meter över de högsta topparna.

²¹Hela myllret av jordens levande varelser gick under: fåglar, boskap, vilda djur, hela jordens vimmel av smådjur och alla människor. ²²Allt som andades och levde på torra land dog, ²³ja, allt liv på jorden utplånades. Allt levande på jorden utplånades: människor och djur, kräldjur och himlens fåglar. Bara Noa och de som var med honom i arken blev kvar. ²⁴Vattnet täckte jorden i 150 dagar.

8 Gud tänkte på Noa och alla vilda och tama djur i arken. Han lät en vind blåsa över jorden så att vattnet började sjunka undan. ²Djupets källor och himlens luckor stängdes, och skyfallen avtog. ³Vattnet fortsatte att sjunka undan. Efter 150 dagar minskade vattnet så mycket⁴ att arken stannade på Araratbergen på sjuttonde dagen i sjunde månaden. ⁵På första dagen i tionde månaden hade vattnet minskat så mycket att bergstoppar började bli synliga.

⁶Efter fyrtio dagar öppnade Noa fönstret som han hade gjort i arken⁷ och släppte ut en korp som flög fram och tillbaka tills jorden blivit torr. ⁸Sedan skickade Noa också ut en duva för att se om den kunde hitta torr mark, ⁹men duvan fann ingen plats att vila på utan återvände till Noa i arken. Vattnet stod fortfarande för högt på jorden. Då sträckte Noa ut sin hand och tog in duvan i arken igen.

¹⁰Sju dagar senare släppte Noa än en gång ut duvan ur arken, ¹¹och nu återvände fågeln mot kvällen med ett friskt olivlöv i näbben. Då visste Noa att vattnet sjunkit undan. ¹²En vecka

¹² Ordagrant: Allt kött ¹⁴ Arken var till sin konstruktion rektangulär, som en enorm stor låda. ¹⁶ Grundtexten är svårtolkad.

PSALTAREN

Första boken

(1—41)

Psalm 1

Den rättfärdiges lyckliga liv i kontrast till den gudlöses

- ¹ Lycklig är den som inte följer de
ogudaktigas råd,
inte vandrar på syndares väg
eller sitter bland hädare.
- ² Han gläder sig i stället över HERRENS lag
och reciterar den dag och natt.
- ³ Han är som ett träd
som växer vid flodstranden,
som bär sin frukt i rätt tid
och vars löv aldrig vissnar.
Han lyckas med allt han gör.
- ⁴ Men så är det inte med de gudlösa.
De skingras som agnar för vinden.
- ⁵ Därför kan de gudlösa inte bestå på
domens dag,
ej heller syndarna bland de
rättfärdiga.
- ⁶ För HERREN vakar över de rättfärdigas väg,
men de gudlösas väg tar slut.

Psalm 2

En israelitisk kungs tronbestigning^a

- ¹ Varför gör folken uppror?
Varför smider de meningslösa planer?
- ² Jordens kungar reser sig,
makthavarna samlas
mot HERREN
och mot hans smorde^b.
- ³ "Låt oss slita sönder deras band,
kasta av oss deras bojor!"
- ⁴ Han som bor i himlen ler,
Herren hänskrattar åt dem.
- ⁵ Sedan tillrättavisar han dem i sin vrede,
i sin vredes glöd förskräcker han dem:
- ⁶ "Jag har installerat min kung
på Sion, mitt heliga berg."

- ⁷ Jag vill förkunna HERRENS beslut;
han sa till mig:
"Du är min son. Idag har jag blivit din
far^c."
- ⁸ Begär av mig, och jag ska ge dig alla folk
som arv
och hela jorden som egendom.
- ⁹ Du ska krossa dem med järnspira,
slå sönder dem som lerkrukor."
- ¹⁰ Ni kungar, var nu förståndiga,
låt er varnas, ni härskare på jorden!
- ¹¹ Tjäna HERREN med fruktan,
och gläd er i bävan!^d
- ¹² Kyss sonen,
så att hans vrede inte uppväcks
och ni förgås på er väg!
Hans vrede kan snart upptändas.
Lyckliga är de som tar sin tillflykt till
honom!

Psalm 3

Förtrostan på Gud för hans beskydd

¹ En psalm av David, när han flydde från sin son Absalom.

- ² HERRE, mina fiender är så många!
Det är många som reser sig mot mig,
³ många som säger om mig:
"Det finns ingen räddning för honom
hos Gud."

Séla^e

- ⁴ Men du, HERRE, är min sköld runt
omkring mig,
min ära, den som lyfter upp mitt
huvud.
- ⁵ Jag ropar till HERREN,
och han hör mig från sitt heliga berg.
- ⁶ Jag lägger mig ner, sover, och vaknar
igen,
för HERREN stöder mig.
- ⁷ Jag är inte rädd för de tiotusentals
människor
som omringar mig från alla håll.

Séla

^a En psalm skriven inför en israelitisk kungs tronbestigning, men också med syftning på Kristus, den evige kungen (citerad flera gånger i NT), traditionellt betraktad som messiansk psalm. Författare: David (se Apg 4:25-26) ^b På hebreiska *mashiach*, varav vårt Messias. Tillämpad på tronbestigningen av Israels kung skriver vi benämningen naturligtvis med litet s (ingen skillnad i hebreiskan). Denna vers används i Apg 4:26, liksom många andra verser i Gamla testamentet citeras i Nya Testamentet, och anknyts till Jesus som det slutgiltiga svaret på versernas fullkomnande. ^c Ordagrant: *jag har fött dig* Dessa ord användes i Mellanöstern förr i tiden då en kung började sin uppgift, om han lydde under en annan mäktigare kung. För att visa att den nya kungen representerade den kung som styrde hela riket, kallades de "far" och "son". ^d "11 Tanken kan också vara: ...hylla honom även om ni bävar; grundtexten är svårörläst. ^e Séla förekommer många gånger i Psaltaren och tolkas i Septuaginta som en *paus* i psalmen.

⁸ Stå upp, HERRE! Rädda mig, min Gud!
Du slår alla mina fiender på käken
och krossar de gudlösas tänder.

⁹ Rädningen kommer från HERREN.
Låt din välsignelse komma över ditt
folk!

Psalm 4

Bön, förtröstan

¹För körledaren^a, till stränginstrument.
En psalm av David.

² Svara mig när jag ropar,
min rättfärdighets Gud.
I mitt trångmål öppnar du vägen för mig.
Var nådig mot mig och hör min bön!

³ Ni människor, hur länge ska ni
förolämpa min heder,
älska tomhet och söka lögn?

⁴ Ni ska veta att HERREN har avskilt den
fromme åt sig.
Han hör mig när jag ropar till honom.

⁵ Grips ni av vrede, så synda inte.
Tänk i ert innersta, när ni ligger på er
bädd: "Var stilla."

⁶ Bär fram rätta offer,
förtrösta på HERREN.

⁷ Många frågar: "Vem kan visa oss något
gott?"
HERRE, låt ditt ansiktets ljus lysa över oss!

⁸ Du har lagt en större glädje i mitt innersta
än vad de fått av sitt myckna korn och
vin.

⁹ Jag lägger mig ner i frid och sover,
för du, HERRE, du ensam, låter mig bo
i trygghet.

Psalm 5

Klagan och bön när fienden förföljer

¹För körledaren, till flöjtspel.^b
En psalm av David.

² HERRE, lyssna till mina ord,
hör på mina suckar!

³ Lyssna på mitt rop, min kung och min
Gud!
Jag ber till dig.

⁴ Om morgonen, HERRE, hör du min röst,
om morgonen lägger jag fram mina
önskningar inför dig och väntar.

⁵ Du är inte en Gud som finner behag i
ondskan,
och ingen ond får bo hos dig.

Séla ⁶ De högfärdiga består inte inför din blick,
du hatar alla som gör orätt.

⁷ Du utrotar dem som ljuger,
och HERREN avskyr de blodtörstiga och
falska.

⁸ Men för din stora nåd
får jag komma till ditt tempel.
Jag böjer mig ner i din fruktan,
mot ditt heliga tempel.

⁹ HERRE, led mig i din rättfärdighet,
för mina fienders skull,
gör din väg rak framför mig!

Séla ¹⁰ Ingenting av vad de säger är tillförlitligt,
fördärvade är de i sitt innersta.
Deras strupe är en öppen grav,
och hal är deras tunga.

¹¹ Gud, förklara dem skyldiga,
och låt deras planer falla dem!
Driv bort dem för deras många synder,
för de är upproriska mot dig.

Séla ¹² Men låt alla dem glädjas, som tar sin
tillflykt till dig!

Låt dem för evigt sjunga av glädje,
för du beskyddar dem.

De som älskar ditt namn
ska fröjdas i dig.

¹³ För du, HERRE, välsignar den rättfärdige,
du omger honom med ditt välbehags
sköld.

Psalm 6

Ångerspalm – Bön i svårigheter

¹För körledaren, till stränginstrument, enligt sheminit^c.
En psalm av David.

² HERRE, straffa mig inte i din vrede,
tukta mig inte i din harm!

³ Var nådig mot mig, HERRE,
för jag är svag!
Hela mig, HERRE,
för ända in i mitt skelett har jag
ängest.

⁴ Min själ är djupt förskräckt.
HERRE, hur länge?

^a Eller musikledaren, en ofta förekommande benämning i Psaltaren; det hebreiska ordets betydelse är osäker. ^b1 Grundtextens innebörd är osäker. ^c1 Grundtextens innebörd är osäker och betydelsen av sheminit okänd. Ordagrant betyder det *det åttonde* och är av allt att döma en musikalisk anvisning (prepositionen framför det översätts annars oftast på här: *enligt*).

- ⁵ Kom åter, HERRE,
och befria mig,
rädda mig i din nåd.
- ⁶ För i döden kommer ingen ihåg dig.
Vem prisar dig från dödsriket?
- ⁷ Jag är utmattad av mitt suckande,
och varje natt blir min bädd våt av
tårar,
min säng dränks i gråt.
- ⁸ Mina ögon försvagas av sorg,
de åldras för mina fienders skull.
- ⁹ Lämna mig nu, ni alla som gör orätt,
för HERREN har hört min gråt.
- ¹⁰ HERREN har hört min vädjan,
HERREN har tagit emot min bön.
- ¹¹ Mina fiender ska komma på skam,
de ska bli skräckslagna,
och i sin skam ska de plötsligt ta till
flykten.

Psalm 7

En oskyldig mans bön om Guds dom

¹En klagosång^a av David, som han sjöng till HERREN för
benjaminiten Kushs skull.

- ² HERRE, min Gud, till dig tar jag min
tillflykt,
rädda mig från mina förföljare, befria
mig!
- ³ Låt dem inte riva mig som lejon
och slita mig i stycken utan att någon
räddar mig.
- ⁴ HERRE, min Gud, om jag har gjort detta,
om jag har handlat fel,
- ⁵ om jag har lönat min väd med ont
och plundrat min ovän utan orsak,
- ⁶ låt då fienden förfölja mig och hinna
upp mig,
trampa mitt liv till marken
och lägga min ära i stoftet.
- ⁷ HERRE! Res dig i din vrede,
stå upp mot mina fienders raseri!
Vakna upp, min Gud,
du som bestämmer domen.
- ⁸ Samla alla folken runt omkring dig,
regera över dem från höjden!

Séla

- ⁹ HERREN är den som dömer folken.
Döm mig, HERRE,
efter min rättfärdighet,
efter min integritet.
- ¹⁰ Gör slut på de gudlösas ondskas,
låt den rättfärdige stå fast!
Den som prövar sinne och känslor^b är
en rättfärdig Gud.
- ¹¹ Gud är min sköld,
han räddar de rättsinniga.
- ¹² Gud dömer i rättfärdighet,
Gud ger uttryck för sin vrede varje dag.
- ¹³ Om någon inte vill vända om,
slipar han sitt svärd,
spänner sin båge,
- ¹⁴ gör sitt dödande vapen redo
och tar fram sina brinnande pilar.
- ¹⁵ Se, denne är havande med orätt,
han avlar ofärd och föder lögn.
- ¹⁶ Han gräver en grop och gör den djup
men faller själv i den grop han grävt.
- ¹⁷ Olyckan han planerat kommer över
honom själv,
våldet drabbar hans eget huvud.
- ¹⁸ Jag vill prisa HERREN för hans
rättfärdighet.
Jag vill lovsjunga HERRENS, den
Högstes, namn.

Psalm 8

Guds storhet och makt och människans ställning i skapelsen

¹För körledaren, enligt gittit.^c
En psalm av David.

- ² HERRE, vår Herre,
hur majestätiskt är inte ditt namn över
hela jorden!
- Din härlighet når högre än alla himlar!
- ³ Ut ur munnarna på barn och spädbarn
har du instiftat makt
för att tysta ovännen och hämnaren.^d
- ⁴ När jag ser din himmel, dina fingrars
verk,
månen och stjärnorna, som du har
satt där uppe,

^a Den hebreiska termen förekommer endast här och dess exakta betydelse är inte känd. Bakgrunden till sången är inte heller känd, eftersom "benjaminiten Kush" inte står omtalad någon annanstans. ^b10 *sinne och känslor*, ordagrant *hjärtan och njurarna*. Hjärtat betraktades som säte för människans medvetna, intellektuella liv, och njurarna (inålvorna) stod för känslorna. ^c1 Grundtextens innebörd är osäker; *gittit* kan syfta på vinpressen (så enligt Septuaginta), och psalmen har kanske sjungits vid vinskörden. ^d3 Grundtexten är svårförståelig, och "makt" har i Septuaginta tolkats som *lovsång* (se Matt 21:16 där texten citeras ur Septuaginta).

⁵ vad är då en människa, att du tänker på henne,
en människoson^a, att du lägger märke till honom?

⁶ Du gjorde honom lite lägre än Gud^b och krönte honom med härlighet och ära.

⁷ Du satte honom att härska över allt du har skapat,
du lade allt under hans fötter,

⁸ får, oxar, vilda djur,

⁹ himlens fåglar, havets fiskar och allt som vandrar på havets stigar.

¹⁰ HERRE, vår Herre,
hur majestätiskt är inte ditt namn över hela jorden!

Psalm 9

Tacksägelse över segern

^aFör körledaren, till mutlabben^c.
En psalm av David.^d

² HERRE, jag vill prisa dig av allt mitt hjärta och berätta om alla dina under.

³ Jag vill vara glad och jubla i dig.
Jag vill lovsjunga ditt namn,
du den Högste.

⁴ Mina fiender drar sig tillbaka,
vacklar och förgås inför dig.

⁵ Du har försvarat min rätt och min sak,
du har satt dig på tronen
som en rättfärdig domare.

⁶ Du har tillrättaviserat folken
och gjort slut på de ogudaktiga
och utplånat deras namn för all
framtid.

⁷ Fienden är borta, utplånad för evigt.
Du ödelade städerna,
man ska inte ens komma ihåg dem.

⁸ Men HERREN regerar för all framtid.
Han har ställt fram sin tron för att
döma.

⁹ Han dömer världen i rättfärdighet,
han härskar över folken med rättvisa.

¹⁰ HERREN är en tillflykt för de förtryckta,
en borg i nödens tid.

¹¹ De som känner dig vid ditt namn,
förtrostar på dig, HERRE,
för du överger inte dem som söker dig.

¹² Lovsjung HERREN,
honom som bor på Sion!
Berätta för folken vad han har gjort!

¹³ Han som hämnas blodsdåd kommer
ihåg,
han glömmer inte de förtrycktas klagan.

¹⁴ HERRE, var nådig mot mig,
se hur jag får lida för dem som hatar
mig,
du som kan lyfta mig upp från dödens
portar,

¹⁵ så att jag kan lovprisa dig i dotter Sions^e
portar
och glädjas över din räddning.

¹⁶ Folken faller själva i den grop de grävt,
och deras egen fot fastnar i det nät de
lagt ut.

¹⁷ HERREN gör sig känd,
han skipar rätt.
Den gudlöse snärjs i sina egna gärningar.
*Higgajön^f.
Sélah*

¹⁸ De gudlösa ska återvända till dödsriket,
alla folk som har glömt Gud.

¹⁹ Den fattige ska inte vara glömd för alltid,
inte heller är de förtrycktas hopp
borta för evigt.

²⁰ Stå upp, HERRE! Låt inte människor få
makten!
Låt folken bli dömda inför dig!

²¹ Låt skräcken komma över dem, HERRE!
Låt folken veta att de är bara människor!
Sélah

Psalm 10

Varför går det väl för syndaren?

¹ HERRE, varför står du så långt borta,
varför gömmer du dig i tider av nöd?

² I övermod jagar den gudlöse den svage.
Låt dem fångas i sina egna intriger!

²⁵ Eller ett människobarn, här syftande på människan som skapat av Gud. Människoson blir i Nya Testamentet en benämning som Jesus använder om sig själv, (t.ex. Matt 16:27f.), och i Heb 2 tillämpas texten direkt på honom. ²⁶ Jfr Heb 2:6-7 där texten citeras ur Septuaginta; t.ex. *änglar* i st.f. "Gud". Det hebreiska ordet *elohim* (*Gud, gud, gudar*) används ibland även i andra betydelse, se t.ex. fotnot till 2 Mos 22:8, beroende på sammanhanget. ¹ Grundtextens innebörd är osäker men tycks syfta på *sonens död* eller *dö för sonen*, antingen så att psalmen sjöngs vid ett sorgetillfälle eller att den sjöngs i samma tonart som en känd sång om sonens död. ⁴ Ps 9-10 har uppenbarligen varit en psalm från början; tillsammans utgör de en delvis alfabetisk psalm (varje ursprunglig vers börjar med en bokstav i tur och ordning som de är i det hebreiska alfabetet, om än inte helt konsekvent här). Septuaginta och Vulgata har bibehållit enheten och skiljer sig därför i numreringen av psalmerna fr.o.m. Ps 9-10 t.o.m. Ps 147 (vår Ps 11 är 10 i Septuaginta osv.). ¹⁵ "dotter Sions" förekommer i Psaltaren endast här men flera gånger hos Jesaja och i Klagovisorna, syftande på Jerusalemets befolkning. Kanske betraktades en stad symboliskt som mor till dess invånare. ¹⁷ *Higgajön* förekommer även i 92:4 och dess betydelse är okänd. Antagligen är det en musikalisk anvisning.

- ³ Den gudlöse skryter med sina egna begär,
välsignar den girige och föraktar
HERREN.
- ⁴ Den gudlöse sätter näsan i vädret.
”Gud ställer mig inte till svars. Det
finns ju ingen Gud.”
Sådana är alla hans tankar.^a
- ⁵ Ändå lyckas han i allt vad han gör,
han är högfärdig
och skjuter ifrån sig dina lagar,
han fnyser åt sina fiender.
- ⁶ Han tänker för sig själv:
”Inget kan rubba mig.
Jag ska alltid vara lycklig och slippa
bekymmer.”
- ⁷ Deras mun är full av förbannelse och
lögn,
under hans tunga finns ofärd och
olycka.
- ⁸ Han lägger sig i bakhåll vid gårdarna
och vill lönnmörda den oskyldige.
Hans ögon följer den värnlöse.
- ⁹ Han ligger i bakhåll, gömd, som lejon,
och väntar på att få kasta sig över den
hjälplöse
och dra in honom i sitt nät.
- ¹⁰ De värnlösa krossas, de kollapsar
och faller av hans styrka.^b
- ¹¹ Han säger för sig själv:
”Gud har glömt det,
han döljer sitt ansikte och ser det
aldrig.”
- ¹² HERRE, res dig! Gud, lyft din hand!
Glöm inte de förtryckta!
- ¹³ Varför får den gudlöse förakta Gud
och säga för sig själv:
”Han ställer mig inte till svars?”
- ¹⁴ HERRE, du ser ofärden och plågan.
Du lägger märke till det, du tar det i
din hand.
Den värnlöse överlämnar sin sak åt dig,
du hjälper den faderlöse.^c
- ¹⁵ Krossa den gudlöses och ondes makt!
Ställ honom till svars för sin ondska,
så att den inte finns mer.
- ¹⁶ HERREN är kung, alltid och för evigt.
De främmande folken försvinner från
hans land.

- ¹⁷ HERRE, du hör de förtrycktas längtan,
du ger dem nytt mod och lyssnar till
dem.
- ¹⁸ Du ger de faderlösa och förtryckta rätt,
så att ingen som är av jord längre kan
skrämma dem.^d

Psalm 11

Förtrostan på Herren

¹För körledaren. Av David.

- Till HERREN tar jag min tillflykt.
Hur kan ni då säga till mig:
”Fly som en fågel upp till bergen?”
- ² Se, de gudlösa spänner bågen,
de lägger sina pilar mot strängen
för att i mörkret skjuta de rättsinniga.
- ³ När grundvalarna bryter samman,
vad kan den rättfärdige göra?
- ⁴ HERREN är i sitt heliga tempel,
hans tron är i himlen.
Han betraktar människobarn,
hans ögon granskar dem.
- ⁵ Han provar de rättfärdiga,
men den gudlöse och våldsmannen
hatar han.
- ⁶ Han ska låta eldkol och svavel regna ner
över de gudlösa,
och en glödande vind ska bli deras
lott.
- ⁷ HERREN är rättfärdig
och älskar rättfärdighet.
De rättsinniga ska få se hans ansikte.

Psalm 12

Klagan över ondskan

¹För körledaren, enligt sheminit^e. En psalm av David.

- ² HERRE, rädda mig! De fromma är borta,
de trofasta människorna finns inte
kvar.
- ³ Alla ljuger för varandra,
de talar med hala tungor ur delade
hjärtan.
- ⁴ Må HERREN göra slut på de hala
tungorna,
tysta deras stora ord.
- ⁵ De säger: ”Vår tunga upphöjer oss,
våra läppar ger oss makt.
Vem kan stå som herre över oss?”

^a4 Eller: vädret och söker inte Gud. I alla hans tankar finns ingen Gud. ^b10 Grundtextens innebörd är osäker. ^c14 Grundtextens innebörd är delvis osäker i denna vers. ^d18 Grundtextens innebörd är osäker. Tanken kan också vara att ingen ska behöva fly ut ur landet i skräck. ^e1 Se not till 6:1.

MARKUSEVANGELIET

Johannes döparen banar väg för Jesus

1 Här börjar det glada budskapet om Jesus Kristus^a, Guds Son.

²Det står skrivet genom profeten Jesaja:

”Se! Jag ska sända min budbärare före dig,
och han ska bereda vägen för dig.”^b

³En röst ropar i ödemarken:

’Bana väg för Herren!
Jämna en väg för honom!’^c ”

⁴Så trädde Johannes döparen fram i ödemarken och förkunnade omvändelsens dop för syndernas förlåtelse. ⁵Människor från hela Judeen och alla i Jerusalem kom ut till honom, och när de hade bekant sina synder, döpte han dem i Jordanfloden. ⁶Johannes hade kläder som var gjorda av kamelhår, och han hade ett läderbälte runt midjan. Han åt gräshoppor och vildhonung. ⁷Han förkunnade:

”Efter mig kommer en som är starkare än jag. Jag är inte ens värdig att böja mig ner och knyta upp hans sandalremmar. ^d ⁸Jag döper er med vatten, men han ska döpa er i den helige Ande.”

Jesus blir döpt

⁹Vid den tiden kom Jesus från Nasaret i Galileen och blev döpt av Johannes i Jordanfloden. ¹⁰När Jesus sedan steg upp ur vattnet, fick han^e se himlen öppna sig och Anden sänka sig ner över honom som en duva. ¹¹Och en röst från himlen sa: ”Du är min älskade Son, du är min glädje.”

Jesus provas av Satan

¹²Då förde Anden ut Jesus i ödemarken, ¹³och där stannade han under fyrtio dagar och frestades av Satan. Han levde bland de vilda djuren^f, och änglarna betjänade honom.

Jesus talar till folket i Galileen

¹⁴När Johannes sedan sattes i fängelse, kom Jesus till Galileen för att sprida det glada budskapet från Gud.

¹⁵Jesus sa: ”Tiden har nu kommit då Guds rike är nära. Vänd om och tro på det glada budskapet!”

De första lärjungarna

¹⁶En dag när Jesus vandrade längs Galileiska sjön, fick han se Simon och hans bror Andreas stå och kasta ut nät i sjön, för de var fiskare.

¹⁷Jesus sa till dem: ”Kom och följ mig, så ska jag göra er till människofiskare.” ¹⁸De lämnade genast sina nät och följde honom.

¹⁹När han gick lite längre bort fick han se Sebedaios söner, Jakob och Johannes, sitta i en båt och göra i ordning sina nät. ²⁰Han kallade genast på dem också, och de lämnade då sin far Sebedaios och hans arbetare för att följa Jesus.

Jesus undervisar med makt

²¹De kom nu till Kafarnaum, och när det blev sabbat^g gick de till synagogan, där Jesus undervisade. ²²De var mycket häpna över hans undervisning, för han talade med makt, och inte som de skriftlärda.

²³I synagogan fanns den här dagen en man som var besatt av en oren ande, och han började ropa: ²⁴”Vad har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att ta död på oss? Jag vet vem du är, du Guds helige!”

²⁵Men Jesus sa strängt till honom: ”Tig! Far ut ur honom!” ²⁶Då började den oreنا anden rycka och slita i mannen och for ut ur honom med ett våldsamt skrik.

²⁷De blev alldeles förskräckta och började diskutera med varandra och fråga: ”Vad är det här för en nylära? Vilken makt! Till och med de oreنا andarna lyder hans order!”

²⁸Och ryktet om honom spred sig snabbt genom hela Galileen.

Jesus botar Simons svärmor och många andra

²⁹När de hade lämnat synagogan, gick de hem till Simon och Andreas, tillsammans med Jakob och Johannes. ³⁰Där låg Simons svärmor sjuk i feber, och det berättade de genast för Jesus. ³¹Han gick då fram till henne och tog henne i handen och reste henne upp. Febern lämnade henne, och hon betjänade dem.

³²På kvällen, efter solnedgången, kom man till honom med alla sjuka och besatta. ³³Hela staden hade samlats utanför dörren. ³⁴Jesus botade många sjuka som led av olika slags sjukdomar, och han drev ut många onda andar. Men han förbjöd andarna att tala eftersom de visste vem han var.

¹ Se not till Matt 1:1. ² Se Mal 3:1. ³ Se Jes 40:3. ⁴ Detta var en slavs uppgift. ⁵ Det är oklart vem ”han” syftar på, men enligt Joh 1:33-34 såg Johannes döparen hur Guds Ande sänkte sig över Jesus. ⁶ Det fanns många rovdjur i det här området på den tiden, bl.a. lejon. ⁷ Se not till Matt 12:1.

Jesus talar till folket i Galileen

³⁵Nästa morgon, långt före gryningen, gick Jesus bort därifrån till en enslig plats för att be.

³⁶Simon och de andra skyndade snart ut för att leta reda på honom, ³⁷och när de hade hittat honom sa de: "Alla frågar efter dig."

³⁸Men han svarade: "Vi måste gå till de andra städerna häromkring, så att jag kan förkunna där också. Det var därför jag kom hit."

³⁹Han vandrade sedan genom hela Galileen och predikade i synagogorna och drev ut onda andar.

Jesus botar en spetälsk man

⁴⁰En gång kom en spetälsk^a man och föll ner på knä framför honom och bad: "Om du vill, så kan du göra mig ren."

⁴¹Då greps Jesus av medlidande, sträckte ut handen och rörde vid honom och sa: "Det vill jag. Du är ren!" ⁴²Och genast försvann spetälskan, och mannen var ren. ⁴³Jesus skickade sedan bort honom och sa strängt till honom: ⁴⁴"Berätta inte detta för någon, utan gå och visa upp dig för prästen. Ta också med dig det offer för din rening som Mose har bestämt,^b till ett vittnesbörd för dem." ⁴⁵Men mannen gick genast iväg och berättade detta öppet för alla. Jesus kunde därför inte visa sig öppet längre i nägon stad, utan måste hålla till ute i ödemarken. Men folk kom ändå till honom från alla håll.

Jesus botar en förlamad man

2 Några dagar senare kom Jesus tillbaka till Kafarnaum igen, och nyheten om att han kommit hem spred sig snabbt. ²Då samlades där så mycket folk att de inte ens fick plats utanför dörren. Och han förkunnade ordet för dem.

³Då kom fyra män till honom bärande på en förlamad man. ⁴Men när de inte kunde tränga sig igenom folkmassan och komma fram till Jesus gjorde de hål i taket ovanför honom. Genom öppningen firade de sedan ner bädden med den förlamade. ⁵När Jesus såg deras tro, sa han till den förlamade: "Min son, dina synder är förlåtna."

⁶Men några skriftlärda satt där, och de tänkte i sina hjärtan: ⁷"Hur kan han tala på det viset och häda? Vem utom Gud kan förlåta synder?"

⁸Men Jesus förstod i sin ande vad de tänkte, och frågade dem: "Varför tänker ni sådana tankar i era hjärtan? ⁹Vilket är lättare, att säga till den förlamade: 'Dina synder är förlåtna', eller att säga: 'Res dig upp, ta din bädd och gå?'"

¹⁰"Men för att ni ska veta att Människosonen har makt att förlåta synder här på jorden," – nu talade han till den förlamade: ¹¹"Säger jag till dig: Res dig upp, ta din bår och gå hem!"

¹²Då steg mannen upp, tog sin bädd och gick ut, mitt framför ögonen på de förbluffade människorna. Och man hyllade Gud och sa: "Aldrig förr har vi sett något sådant!"

Jesus kallar en tullindrivare att följa honom

¹³Sedan gick Jesus längs Galileiska sjön igen, och stora folkmassor kom till honom, och han undervisade dem. ¹⁴När han gick där fick han se Levi, Alfaios son, sitta vid tullhuset. "Kom och följ mig", sa Jesus till honom. Och Levi reste sig och följde Jesus.

¹⁵När Jesus senare åt i hans hus, fanns där många tullindrivare och syndare som åt tillsammans med honom och hans lärjungar, för många av dem hade också börjat följa Jesus.

¹⁶Då de skriftlärda bland fariseerna^c såg Jesus i detta sällskap, sa de till hans lärjungar: "Åter han verkligen med tullindrivare och syndare?" ¹⁷Men Jesus hörde det och sa till dem: "Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare."

Jesus svarar på en fråga om fasta

¹⁸Johannes döparens lärjungar och fariseerna fastade. Då kom några och frågade Jesus: "Varför fastar inte dina lärjungar som Johannes lärjungar och fariseerna gör?"

¹⁹Jesus svarade: "Bröllopsgästerna kan väl inte fasta medan brudgummen är hos dem? Nej, så länge brudgummen är tillsammans med dem kan de inte fasta. ²⁰Men en dag ska han tas ifrån dem, och då kommer de att fasta. ²¹Ingen lagar ett gammalt klädesplagg med ett stycke nytt, okrympt tyg, för då krymper det nya tyget och river sönder plagget, så att hålet blir ännu större. ²²Och ingen håller nytt vin i gamla vinsäckar, för när vinet jäser sprängs säckarna, och allt blir förstört, både vinet och säckarna. Nej, nytt vin håller man i nya säckar."

Jesus lärjungar plockar ax på sabbaten

²³En gång när det var sabbat gick Jesus och hans lärjungar genom några sådesfält, och medan de gick ryckte hans lärjungar av ax.

²⁴Fariseerna sa då till Jesus: "Varför gör de så där? Det där är ju inte tillåtet på sabbaten."

²⁵Men Jesus svarade dem: "Har ni aldrig läst vad David gjorde när han och hans män blev

^a40 Se not till Matt 8:2. ^b44 Jfr 3 Mos 14:1-4. ^c16 Se not till Matt 5:20.

hungriga och inte hade något att äta?^a ²⁶Han gick in i Guds hus – då var Evjatar överstepräster – och åt av skådebröden som bara prästerna får äta och delade med sig till de andra.” ²⁷Sedan sa Jesus till dem: ”Sabbaten blev till för människans skull, och inte människan för sabbatens skull. ²⁸Därför är Människosonen också Herre över sabbaten.”

Jesus botar en man på sabbaten

3 En annan gång gick Jesus in i en synagoga, och där var en man som hade en förtvinad hand.

²De höll noga ögonen på honom för att se om han skulle bota mannen på sabbaten, så att de skulle få något att anklaga honom för.

³Men Jesus sa till mannen med den förtvinnade handen: ”Res dig upp och kom hit fram.”

⁴Sedan frågade han dem: ”Vad är tillåtet att göra på sabbaten, göra gott eller ont, rädda liv eller döda någon?” Men ingen ville säga något. ⁵Då såg han på dem med vrede, djupt bedrövad över hårdheten i deras hjärtan. Sedan sa han till mannen: ”Räck fram din hand!” Och då mannen gjorde det, blev handen normal igen.

⁶Men fariseerna gick ut och började genast göra upp planer tillsammans med Herodes anhängare^b på hur de skulle få Jesus dödad.

Mycket folk följer Jesus

⁷Jesus och hans lärjungar drog sig nu till sjön, och massor av människor från Galileen, men också från Judeen, ⁸Jerusalem och Idumeen, från andra sidan Jordan och ända bortifrån Tyros och Sidon, följde honom när de hörde om allt han gjorde.

⁹Jesus bad sina lärjungar att ha en båt färdig, för att han skulle slippa bli trängd av folkmassan. ¹⁰Många människor hade blivit botade, och de sjuka trängde därför på från alla håll för att röra vid honom.

¹¹När de orena andarna fick syn på honom, föll de ner vid hans fötter och ropade: ”Du är Guds Son!” ¹²Men Jesus förbjöd dem strängt att avslöja vem han var.

Jesus utser sina tolv lärjungar

¹³Sedan gick Jesus upp på ett berg och tog med sig några som han hade valt ut. När de kom till honom, ¹⁴utsåg han tolv av dem, som han kallade apostlar, till att följa honom och

sändas ut för att predika, ¹⁵och han gav dem makt att driva ut onda andar.^c ¹⁶De tolv han utsåg var: Simon, som han gav namnet Petrus, ¹⁷Sebedaios söner Jakob och Johannes, som han kallade Boanerges, ”åsksonerna”, ¹⁸Andreas, Filippos, Bartolomaios, Matteus, Tomas, Alfaios son Jakob, Taddaios, Simon ”den ivrige”^d ¹⁹och Judas Iskariot, som senare förrådde Jesus.

Jesus beskylls för att vara i förbund med djävulen

²⁰När Jesus kom hem, började folk att samlas igen, i en sådan mängd att varken han eller hans lärjungar ens fick tid att äta. ²¹När hans familj fick höra det, gick de dit för att ta hand om honom. ”Han är från sina sinnen!” sa de. ²²Men de skriftlärdade, som hade kommit från Jerusalem, sa: ”Han är besatt av Beelsebul^e. Han driver ut de onda andarna med hjälp av de onda andarnas härskare.”

²³Jesus kallade då till sig dem och talade till dem i liknelser: ”Hur kan Satan driva ut Satan? ²⁴Ett rike där man strider mot varandra går ju under. ²⁵Och en familj där man strider mot varandra upphör snart att existera. ²⁶Om nu Satan är kluven och strider mot sig själv, då kan han inte bestå, utan det är snart ute med honom. ²⁷Ingen kan gå in i en stark mans hus och plundra honom på vad han äger utan att först binda honom. Sedan kan man plundra hans hus.

²⁸Sannerligen säger jag er: Människor kan få förlåtelse för alla slags synder och hädelser, hur mycket man än hädar. ²⁹Men den som hädar den helige Ande kan aldrig i evighet få förlåtelse. Då gör man sig skyldig till en evig synd.”

³⁰De hade nämligen sagt att han hade en oren ande.^f

Jesus riktiga familj

³¹Nu kom Jesus mor och hans bröder och stannade utanför och skickade bud till honom för att kalla på honom.

³²Skaran som satt runt Jesus sa då till honom: ”Din mor och dina bröder står här utanför och frågar efter dig.” ³³Men han svarade: ”Min mor och mina bröder! Vilka är det?” ³⁴Sedan såg han på dem som satt runt omkring honom och sa: ”Det här är min mor och mina syskon. ³⁵Var och en som gör Guds vilja är min bror och min syster och min mor.”

^a25 Jfr 1 Sam 21:1-6. ^b6 Herodes anhängare stödde romarna. De ville få bort Jesus av politiska skäl, eftersom de trodde att han skulle göra uppror mot romarna. ^c15 En del handskrifter tillägger: *Han kallade dem sina apostlar (såndebud)*. ^d18 På grekiska: *seloten* eller *kananaios* (det senare bildat av ett arameiskt ord). Simon tillhörde antagligen ”seloterna”, ett politiskt parti som ville göra uppror mot romarna. ^e22 *Beelsebul*, ett hebreiskt avgudanamn som har blivit en synonym till Satan. ^f30 Här ges den tydligaste förklaringen för den oförlåtliga synden: att medvetet hävda att Jesus agerade i den ondes kraft; jfr Matt 12:31.

Liknelsen om lantbrukaren som sådde säd

4 Sedan började Jesus undervisa nere vid sjön igen. Och folkmassan som samlades omkring honom var så stor att han fick stiga i en båt och sitta i den, medan folket stod på stranden. ²Han undervisade dem genom många liknelser. I sin undervisning sa han:

³”Lyssna! En lantbrukare gick ut för att så. ⁴När han sådde föll en del av sädeskornen på vägen bredvid, och fåglarna kom och åt upp dem. ⁵En del korn föll där marken var stenig och jordlagret tunt. De växte snabbt upp i den tunna myllan, ⁶men när solen steg vissnade de bort, eftersom de saknade rot. ⁷Andra föll bland tistlarna, och när tistlarna växte upp kvävdes de, så att de inte gav någon skörd. ⁸Men en del korn föll i bördig jord och växte upp och gav skörd, trettio, sextio och till och med hundra gånger så mycket säd som hade såtts.” ⁹Sedan sa han: ”Lyssna, hör, den som har öron!”

Jesus förklarar liknelsen om sådden

¹⁰När han senare var ensam med de tolv och de andra som följde honom, frågade de honom om liknelsen.

”Han svarade: ”Ni har fått gåvan att förstå Guds rikets hemlighet, men de andra utanför får allting bara i liknelser, ¹²för att

’de ska se men ändå inte fatta,
höra men ändå inte förstå,
och därför inte vända om och få
förlåtelse.’^a

¹³Men om ni inte förstår ens den här liknelsen, hur ska ni då kunna begripa några andra liknelser?

¹⁴Det lantbrukaren sår är ordet. ¹⁵Sådden bredvid vägen är de hos vilka ordet blir sått, men som knappt har hört det förrän Satan kommer och tar bort ordet som såtts i dem.

¹⁶Sådden på den steniga marken är de som hör ordet och tar emot det med glädje, ¹⁷men som saknar rot inom sig och bara består en kort tid. När sedan lidanden eller förföljelser kommer på grund av ordet, faller de genast bort.

¹⁸Sådden bland tistlar är de som hör ordet ¹⁹men låter världsliga bekymmer, rikedomens lockelser och begär efter andra saker få komma in och kväva ordet, så att det blir fruktlöst.

²⁰Men sådden i den bördiga jorden är de som lyssnar till ordet och tar det till sig och bär frukt, trettio, sextio eller till och med hundra gånger så mycket som den sådd som såddes.”

Liknelsen om lampan

²¹Sedan sa Jesus till dem: ”Man tar inte fram en lampa och ställer ett sädesmått över den eller sätter den under en säng. En lampa ställer man i ett lampställ. ²²Allt som nu är gömt ska en dag föras fram, och allt som är dolt ska dras upp i ljuset. ²³Lyssna, hör, du som har öron!” ²⁴Han sa till dem: ”Hör upp! Med det mått ni mäter ska det mätas upp åt er och även mer kommer ni att få. ²⁵Den som har ska nämligen få. Men den som inget har, ska bli av med även det.”

Liknelsen om säden som växer

²⁶Han sa också: ”Guds rike är som när en man sår säd på marken. ²⁷Mannen sover och vaknar, och allteftersom dagarna går börjar säden gro och växa utan att han vet hur. ²⁸Det är jorden som får säden att gro, först strå, sedan ax, och till slut är vetet moget. ²⁹När grödan mognar kommer han med sin lie och skördar den, eftersom det är dags att skörda.”

Liknelsen om senapsfröet

³⁰Han sa: ”Hur ska vi beskriva Guds rike? Vilken liknelse ska vi använda? ³¹Det är som ett senapsfrö som sås i jorden. Det är det minsta^b av alla frön som sås i jorden, ³²men när det har såtts växer det upp och blir störst bland kryddväxterna och får så stora grenar att himlens fåglar kan bygga bo i dess skugga.”

³³Jesus förkunnade ordet för dem i många sådana liknelser, så mycket de nu kunde förstå. ³⁴Han talade aldrig till dem utan en liknelse, men när han blev ensam med sina lärjungar förklarade han allt för dem.

Jesus stillar stormen

³⁵När det blev kväll sa Jesus till sina lärjungar: ”Kom, så åker vi över till andra sidan sjön.” ³⁶Då lämnade de folket och åkte över i den båt där Jesus redan satt. Flera andra båtar följde också med. ³⁷Men då blåste en våldsamt storm upp, och höga vågor slog in i båten så att den fylldes nästan helt av vatten. ³⁸Jesus själv låg och sov i båtens akter med huvudet mot en kudde. Men hans lärjungar väckte honom och sa: ”Mästare, märker du inte att vi håller på att förgås?”

³⁹Då reste han sig upp och talade strängt till vinden och sjön och sa: ”Tig! Var tyst!” Och genast lade sig vinden, och det blev alldeles lugnt.

⁴⁰Sedan frågade han sina lärjungar: ”Varför är ni rädda? Har ni fortfarande svårt att tro?”

⁴¹Förskräckta sa de till varandra: ”Vem är han, som till och med vinden och sjön lyder?”

^a12 Se Jes 6:9-10. ^b31 Senapsfröet var det minsta fröet man använde för odling.

Jesus befriar en man som är besatt av onda andar

5 Så kom de över till andra sidan sjön, till området kring Gerasa^a. ²När Jesus steg ur båten kom en man emot honom från gravplatsen. Han var besatt av en oner ande³ och levde bland gravarna. Numera gick det inte att binda honom ens med kedjor. ⁴Man hade flera gånger försökt binda både hans händer och fötter, men varje gång hade han slitit sönder kedjorna och fotbojorna. Ingen kunde rå på honom. ⁵Dag och natt höll han till bland gravarna eller uppe bland bergen och skrek och skar sönder sig själv med stenar.

⁶Mannen hade fått syn på Jesus redan då han var långt borta och kom nu rusande och föll ner för honom. ⁷"Lämna mig ifred, Jesus, du den högste Gudens Son! Svär inför Gud att inte plåga mig!" skrek han, ⁸för Jesus hade just befallt: "Far ut ur mannen, du oner ande."

⁹Jesus frågade nu: "Vad heter du?" Han svarade: "Jag heter legion^b, för vi är många." ¹⁰Och gång på gång bad han att Jesus inte skulle köra bort dem ifrån området.

¹¹Där gick en stor svinhjord och betade på berget. ¹²Andarna tiggde därför och bad: "Skicka iväg oss till svinen, så att vi kan fara in i dem", ¹³och Jesus lät dem få som de ville. Då lämnade de oner andarna mannen och for in i svinen, och hela hjorden på omkring 2 000 svin störtade utför bergsslutningen och drunknade i sjön.

¹⁴Herdarna som vaktat svinen sprang till staden och till landsbygden och berättade alltihop, och folket gick då ut för att ta reda på vad som hade hänt. ¹⁵När de kom fram till Jesus fick de se mannen som varit besatt av legionen sitta där, påklädd och fullständigt normal, och de blev förskräckta. ¹⁶Ögonvittnena berättade vad som hade hänt med den besatta mannen och hur det hade gått för svinen. ¹⁷Men då bad folket Jesus att lämna deras område.

¹⁸När han steg i båten, bad mannen som varit besatt att han skulle få följa med Jesus. ¹⁹Men Jesus ville inte ta med honom. "Gå hem till de dina", sa han, "och berätta för dem vad Herren har gjort med dig, och hur han förbarmade sig över dig."

²⁰Då gick mannen iväg och berättade i hela Tiostadsområdet^c vad Jesus hade gjort med honom. Alla häpnade.

Jesus botar en kvinna med blödningar och uppväcker en död flicka

²¹När Jesus hade åkt tillbaka till andra sidan sjön, samlades mycket folk omkring honom. Och medan han var där på stranden, ²²kom en synagogföreståndare som hette Jairo dit. Så fort han fick syn på Jesus, föll han ner framför honom ²³och vädjade: "Min lilla dotter håller på att dö. Jag ber dig, kom och lägg händerna på henne så att hennes liv kan räddas." ²⁴Jesus gick genast med honom, följd av mycket folk som trängde på från alla håll.

²⁵Där fanns också en kvinna, som under tolv års tid lidit av blödningar. ²⁶Hon hade plågats mycket och behandlats av många läkare, men trots att hon gjort slut på allt hon ägde, hade hon inte blivit bättre, utan snarare sämre. ²⁷Nu hade hon hört om Jesus och trängde sig fram bakom honom i folksamlingen och rörde vid hans mantel, ²⁸för hon sa: "Om jag bara får röra vid hans kläder så kommer jag att bli frisk." ²⁹Och så snart hon rört vid honom, stannade blödningen och hon kände att hon var befriad från sitt lidande.

³⁰Jesus märkte genast att det hade gått ut kraft från honom, och han vände sig om och frågade: "Vem rörde vid mina kläder?"

³¹Hans lärjungar sa till honom: "Folk tränger ju på från alla håll, självklart måste någon ha rört vid dig!" ³²Men Jesus såg sig omkring för att få reda på vem som hade gjort det.

³³Kvinnan blev förskräckt,^d eftersom hon visste vad som hade hänt med henne, men hon kom darrande fram och föll ner för Jesus och berättade hur allt hade gått till. ³⁴Då sa Jesus till henne: "Min dotter, din tro har gjort dig frisk^e. Gå i frid! Bli helad från ditt lidande!"

³⁵Medan Jesus fortfarande talade, kom det en budbärare från synagogföreståndarens hus och meddelade: "Din dotter har dött. Det är ingen idé att du stör Mästaren längre." ³⁶Men Jesus brydde sig inte om deras ord, utan sa till synagogföreståndaren: "Var inte rädd! Tro bara." ³⁷Sedan lät han bara Petrus, Jakob och Johannes, Jakobs bror, följa med.

³⁸När de kom fram till synagogföreståndarens hem, såg Jesus en upprörd skara som grät och klagade högljutt. ³⁹Och han gick in till dem och sa till dem: "Varför gråter ni och är så upprörda? Flickan är inte död, hon sover." ⁴⁰Då hänskrattade de åt honom, men han körde ut dem alltihop och tog med sig flickans föräldrar

^a Andra handskrifter: Gedara eller Gergesa. Jfr Matt 8:28. Området var icke-judiskt. ^b Legion var en romersk arméavdelning på 6 000 man. ^c "Tiostadsområdet", eller Dekapolis som det hette på grekiska, var ett stadsförbund mellan tio städer, som alla utom en låg öster om floden Jordan. ^d Jfr Matt 9:22 med not. ^e Den grekiska verbformen kommer från samma ord som *rädda*, *fälsa*.

ROMARBREVET

Hälsning

1 Från Paulus, tjänare åt Kristus Jesus, kallad att vara en apostel¹ och utsedd att sprida Guds glada budskap² som han utlovade genom sina profeter i de heliga Skrifterna, ³budskapet om hans Son, som till sin mänskliga härkomst var av Davids släkt ⁴och som genom helighetens Ande var Guds Son, i kraft av sin uppståndelse från de döda, Jesus Kristus, vår Herre. ⁵Genom honom har vi fått nåden och apostlaämbetet för att kalla alla folk till trons lydnad, och genom detta ge honom ära. ⁶Och bland dessa som har kallats att tillhöra Jesus Kristus är också ni.

⁷Till alla i Rom som är älskade av Gud och kallade att vara heliga:

Nåd och frid åt er från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

Paulus längtar efter församlingen

⁸Först av allt tackar jag min Gud för er alla genom Jesus Kristus, eftersom man överallt i världen talar om er tro. ⁹Gud själv vet att jag ständigt ber för er, för det är honom jag tjänar av hela hjärtat när jag sprider det glada budskapet om hans Son. ¹⁰En sak jag alltid ber om, är att jag äntligen ska få möjlighet att resa till er – om Gud vill det. ¹¹Jag längtar efter att få träffa er och dela med mig av Andens gåvor, så att ni blir styrkta. ¹²Eller rättare sagt: så att vi kan uppmuntra varandra genom den tro vi har gemensamt.

¹³Jag vill att ni ska veta, syskon, att jag flera gånger har tänkt komma till er, för att tron ska få samma goda resultat hos er som den har fått hos andra folk, men att det alltid har varit något som har hindrat mig. ¹⁴Det ingår i mitt uppdrag att nå ut till både greker och barbarer^b, både till de visa och till de enkla. ¹⁵Därför vill jag så gärna komma till er i Rom, så att jag kan sprida det glada budskapet även där.

Kraften i det glada budskapet

¹⁶Jag skäms inte för det glada budskapet, för det är Guds kraft som räddar var och en som tror, först juden, sedan greken. ¹⁷I det glada budskapet visas nämligen rättfärdigheten från Gud, som handlar om tro från början till slut. Det står ju skrivet: "Den som är rättfärdig genom tro ska leva."^c

Gud hatar synden

¹⁸Men Gud visar sin vrede från himlen mot all ondska och orättfärdighet hos dem som undertrycker sanningen i orättfärdighet. ¹⁹Det man kan veta om Gud kan de ju själva se, för Gud har visat det för dem. ²⁰Ända sedan världens skapelse har man kunnat se hans osynliga egenskaper, hans oändliga makt och hans gudomlighet i hans verk. Därför finns det ingen ursäkt för dem.

²¹Trots att de kände Gud ville de inte ära honom som Gud och tacka honom. Istället ägnade de sig åt egna, meningslösa resonemang, och deras oförståndiga hjärtan förmörkades. ²²De påstod sig vara visa, men blev istället dårar. ²³De bytte ut den odödlige Gudens härlighet mot bilder av dödliga människor, av fåglar och fyrfotadjur och kräldjur.

²⁴Gud lät dem därför följa sitt hjärtas begär och orena lidelser, så att de förnedrade sina kroppar med varandra. ²⁵De bytte ut Guds sanning mot lögn. De tillbad och tjänade det skapade istället för Skaparen, han som är väl-signad i evighet, amen.

²⁶Därför lät Gud dem ägna sig åt förnedrande lidelser. Deras kvinnor övergav sin naturliga sexualitet för den onaturliga. ²⁷Och männen slutade att ha naturliga sexuella förhållanden med kvinnor och började upptändas av begär till varandra, så att de utförde skamliga handlingar med andra män. På så sätt blev de själva orsaken till det rättvisa straff de fick för sin villfarelse.

²⁸Eftersom de struntade i kunskapen om Gud, lät Gud dem följa sina egna onda tankar, så att de gjorde sådant som man inte får göra. ²⁹De fylldes av all slags orättfärdighet, elakhet, girighet, ondska, de var fulla av avundsjuka, mordlust, aggressioner, svek, illvilja och sladder. ³⁰De skvallrar, hatar Gud, är kaxiga, stolta och skrytsamma, hittar ständigt nya sätt att göra det som är ont, de är olydiga mot sina föräldrar, ³¹tanklösa, trolösa, kärlekslösa och utan medlidande. ³²De vet att Gud har bestämt att en dag straffa dem med döden för det de gör, men ändå fortsätter de. Och inte nog med det: de uppmuntrar andra som lever likadant.

¹ Betyder *sändebud*. ² ¹⁴ Barbarerna var ett folkslag som inte tillhörde den grekisk-romerska kulturen. De ansågs ociviliserade och obildade. ¹⁷ Eller: *Den som är rättfärdig ska leva genom tro*. Se Hab 2:4.

Guds dom över synden

2 Därför har du ingen ursäkt för att döma andra, vem du än är. Om du dömer en annan för det han gör, dömer du ju samtidigt dig själv, eftersom du handlar på samma sätt som han. ²Vi vet att Gud är rättvis när han dömer de människor som lever på det här viset. ³Men du som dömer dina medmänniskor, du tror väl inte att Gud bara ska ha överseende med dig, trots att du handlar precis likadant? ⁴Föraktar du Guds stora godhet, tolerans och tålmod? Inser du inte att han genom sin godhet vill få dig att vända om?

⁵Med din envishet och ditt obotfärdiga hjärta drar du över dig vrede till vredens dag, då det ska visa sig att Gud dömer rättvist. ⁶Då ska var och en få lön efter sina gärningar. ⁷Gud ska ge evigt liv åt dem som utan att tröttna fortsätter att göra det goda och söker härlighet, ära och odödlighet. ⁸Men han ska i sin vrede straffa dem som bara tänker på sig själva, vänder sig bort från sanningen och gör det som är orätt. ⁹Nöd och ångest ska drabba varje människa som gör det onda, först juden, sedan greken. ¹⁰Men härlighet, ära och frid ges till var och en som gör det goda, först juden, sedan greken. ¹¹Gud behandlar alla lika.

¹²Alla som syndar utan lag ska också förgås utan lag, och alla som syndar under lagen ska dömas genom lagen. ¹³Det är nämligen inte de som hör lagen som blir rättfärdiga inför Gud, utan de som följer den. ¹⁴När andra folk, som inte har lagen, ändå av naturen lyder det som står i den, är de en lag för sig själva, trots att de inte har lagen. ¹⁵De visar genom sina handlingar att lagen är skriven i deras hjärtan. Deras samveten talar ju genast om för dem om de handlar rätt eller fel. ¹⁶Att det är så kommer att visa sig den dag då Gud ska döma det dolda hos människorna, enligt det glada budskap jag har fått från Jesus Kristus.

Judarna och Moses lag

¹⁷Du som kallar dig jude litar på lagen och är stolt över din Gud, ¹⁸känner hans vilja och kan bedöma det väsentliga, eftersom lagen ger dig vägledning. ¹⁹Du anser dig kunna leda de blinda och vara ett ljus för dem som lever i mörker, ²⁰vägleda de oförståndiga och undervisa de omogna, för du har både kunskap och sanning i lagens gestalt. ²¹Du undervisar andra men inte dig själv. Du säger till andra att de inte ska stjäla, men är själv en tjuv. ²²Du säger

att det är fel att vara otrogen i äktenskapet, men är själv otrogen. Du avskyr avgudar, men plundrar avgudatempel.

²³Du är stolt över lagen men drar skam över Gud genom att bryta den. ²⁴Det står ju skrivet: "Andra folk hånar Guds namn på grund av er."^a

²⁵Omskärelsen^b gör bara nytta om du lyder lagen. Men om du inte gör det, då är du som en oomskuren. ²⁶Om någon oomskuren lyder lagens bud, ska han inte betraktas som omskuren? ²⁷Han som fysiskt inte är omskuren men ändå följer lagen kommer att döma dig, som har både skriften och omskärelsen men bryter mot lagen.

²⁸Jude är man nämligen inte bara till det yttre, och inte heller är omskärelsen bara det yttre och fysiska. ²⁹Nej, jude är man i sitt inre, och den verkliga omskärelsen är det som sker i det inre, i hjärtat, genom Anden, inte bokstavligt. Den människan blir ärad av Gud, inte av människor.

Gud håller sitt löfte

3 Vilken fördel är det då att vara jude? Finns det något värde i omskärelsen? ²Ja, en enorm fördel, främst att det var åt dem som Guds ord anförtroddes. ³Att sedan några var trolösa ändrar väl ingenting när det gäller Guds trofasthet? ⁴Självklart inte! Även om varenda människa ljuger, så talar Gud alltid sanning. Det står ju skrivet:

"Du visar dig vara rättfärdig när du talar och rättvis när du dömer."^c

⁵Men om vår orättfärdighet framhäver Guds rättfärdighet, vad ska vi tänka om det? Är Gud orättvis när han låter sin vrede drabba oss? Jag resonerar nu som en del människor. ⁶Nej! Hur skulle Gud då kunna döma världen? ⁷Någon kanske säger: "Om min falskhet framhäver Guds trofasthet och ärar honom, varför ska jag dömas som en syndare?" ⁸Men resonerar man på det sättet, kunde man lika gärna säga: "Ju mer ont vi gör, desto bättre, för att det goda ska komma fram!" En del påstår att det är vad vi säger, men de som talar så ska få det straff de förtjänar.

Alla människor har syndat

⁹Så vad har vi nu kommit fram till? Är då vi bättre än andra? Nej, inte alls, för vi har redan visat att alla människor utan undantag är syndare, vare sig de är judar eller greker.

^a24 Se Jes 52:5. ^b25 Omskäreelse, dvs. att skära bort förhuden på männen, var ett sätt att ingå förbund som praktiserades av många folk. Men judarna ingick förbund med Gud själv. Jfr 1 Mos 17:9-14. ^c4 Se Ps 51:6.

¹⁰ Det står ju skrivet:

”Det finns ingen rättfärdig, inte en enda.

¹¹ Ingen förstår något, ingen söker Gud.

¹² Alla har vänt sig bort, alla är lika korrumperade.

Det finns ingen som gör det goda, inte en enda.^a

¹³ Deras strupe är en öppen grav.

Deras ord är som huggormsgift.^b

¹⁴ Deras mun är full av förbannelse och bitterhet.^c

¹⁵ Deras fötter skyndar till att utgjuta blod,

¹⁶ förödelse och elände finns på deras vägar.

¹⁷ Fridens väg känner de inte.^d

¹⁸ Inför deras ögon finns ingen gudsfruktan.^e”

¹⁹ Det som lagen säger är riktat till dem som är under lagen, för att varje mun ska tystas och hela världen ställas till svars inför Gud.

²⁰ Ingen kan ju någonsin bli rättfärdig inför Gud genom laggärningar. Nej, lagen kan bara ge insikt om synd.

Jesus Kristus tog vårt straff

²¹ Men nu har Gud visat en rättfärdighet som inte är beroende av lagen. Lagen och profeterna vittnar dock om den. ²² Det är en rättfärdighet från Gud genom tron på Jesus Kristus och gäller alla som tror, utan åtskillnad. ²³ Alla har ju syndat och gått miste om härligheten från Gud. ²⁴ Nu har de gjorts rättfärdiga, fritt, av nåd, genom att han låtit Kristus Jesus köpa dem fria. ²⁵ Gud lät honom, hans blod, offras till försoning för dem som tror. Han ville genom detta visa sin rättfärdighet, eftersom han tidigare hade låtit straffet vänta för de begångna synderna.^f ²⁶ Och nu i vår egen tid ville han visa sin rättfärdighet, att han är rättfärdig och gör den rättfärdig som tror på Jesus.

²⁷ Har vi då något att skryta med? Nej, absolut ingenting. Vad är det för lag som säger det? Gärningarnas? Nej, trons. ²⁸ Vi menar nämligen att människan blir rättfärdig på grund av sin tro, oberoende av laggärningar. ²⁹ Annars skulle väl Gud bara vara judarnas Gud? Nog är han väl en Gud för andra folk också? Ja, självklart är han en Gud för alla, ³⁰ eftersom det bara finns en Gud. Och han gör de omskurna rättfärdiga

genom tron, likaväl som de oomskurna genom samma tro. ³¹ Men gör vi då lagen om intet genom tron? Nej, tvärtom! Vi befäster lagen.

Abrahams tro

4 Vad kan vi då säga att Abraham, vår stamfar, kom fram till i fråga om detta? ² Om det nämligen var på grund av gärningar som Abraham blev rättfärdig, hade han kunnat vara stolt över det, men inte inför Gud. ³ Vad står det i Skriften? Jo, att ”Abraham trodde Gud, och därför räknades han som rättfärdig”.^g

⁴ Den som arbetar får inte sin lön som en gåva, utan som en ersättning för något han har utträttat. ⁵ Men den som inte har gärningar att komma med utan tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig, får sin tro räknad som rättfärdighet. ⁶ Därför säger också David att den människa är lycklig, som utan att förtjäna det räknas som rättfärdig av Gud:

⁷ ”Lyckliga är de som har fått sina överträdelse förlättna och har fått sina synder utplånade.

⁸ Lycklig är den som Herren inte tillräknar synd.”^h

⁹ Gäller denna lycka då bara omskurna, eller gäller den också de oomskurna? Vi har redan sagt att det var för sin tros skull som Abraham räknades som rättfärdig. ¹⁰ Men när skedde det: efter att han hade blivit omskuren, eller var det innan? Inte efter, nej, innan.

¹¹ Omskärelsens tecken fick han som sigill på den rättfärdighet han hade genom sin tro redan innan han blev omskuren. Och genom detta blev han en far till alla oomskurna som tror, för att de ska kunna räknas som rättfärdiga. ¹² Han blev också far till de omskurna, de som inte bara är omskurna utan också följer den tro som han hade innan han blev omskuren.

Löftet till Abraham gäller alla som tror

¹³ Det var alltså inte genom lagen som Abraham och hans ättlingar fick löftet att ärva världen, utan genom den rättfärdighet som kommer av tro. ¹⁴ Om nämligen de som lever efter lagen är arvingar, då skulle tron vara meningslös, och löftet skulle inte gälla. ¹⁵ Lagen för med sig vrede. Där ingen lag finns, där finns ingen överträdelse. ¹⁶ Därför är tron grunden för att det ska vara av nåd och löftet gälla för

^a12 Se Ps 141:3; 53:1-4. ^b13 Se Ps 5:10; 140:4. ^c14 Se Ps 10:7. ^d17 Se Jes 59:7-8. ^e18 Se Ps 36:2. ^f25 Vilket dock inte betyder att Gud bortsåg från alla synder, utan att han ”lät dem gå ostraffade”. För medan det gamla offersystemet var ett legitimt sätt att ta hand om synder på den tiden, var det fortfarande inte ett fullständigt adekvat eller slutgiltigt svar på syndkomplexet. Endast Kristus offer var svaret. Jfr med Apg 14:16; 17:30. ^g3 Ordagrant: och räknades det honom till rättfärdighet. Se 1 Mos 15:6.

^h8 Se Ps 32:1-2.

alla hans efterkommande, både för dem som har lagen och dem som har tro som Abraham. Han är allas vår far, ¹⁷”som det står skrivet: ”Jag ska låta dig bli far till många folk.”^a I Guds ögon är han vår far, för han trodde på den Gud som gör de döda levande och kallar på sådant som inte finns till som om det redan fanns till.

¹⁸Trots att det inte fanns något hopp, hoppades Abraham ändå och trodde, och så blev han far till många folk, så som det var sagt: ¹⁹”Så talrika ska dina efterkommande bli.”^b ¹⁹Därför vacklade Abraham inte i sin tro, trots att han var omkring hundra år gammal och tänkte att hans kropp var utan livskraft, och trots att hans hustru Sara aldrig hade kunnat få barn och nu var alldeles för gammal.

²⁰Han tvivlade aldrig i otro på Guds löfte, för hans tro gav honom styrka, och han ärade Gud. ²¹Han var helt övertygad om att Gud kan göra vad som helst som han lovat, ²²och därför räknades han som rättfärdig.

²³Men utsagan att han ”räknades som rättfärdig” skrevs inte ner bara med tanke på honom. ²⁴Den gäller även oss. Vi ska också räknas som rättfärdiga, eftersom vi tror på Gud, han som uppväckte vår Herre Jesus från de döda. ²⁵Han utlämnades ju till att dö för våra synder och uppväcktes igen för att vi skulle bli rättfärdiga.

Räddade genom tron på Jesus Kristus

5 När vi nu har blivit rättfärdiga inför Gud genom att tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. ²På grund av tron på honom har vi fått tillträde till den nåd vi nu befinner oss i. Stolta och glada kan vi se fram emot Guds härlighet.

³Men inte bara det, vi är också stolta över våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet gör oss uthålliga. ⁴Och uthålligheten ger fasthet och fastheten hopp. ⁵Och hoppet gör oss inte besvikna, för Gud har ingjutit sin kärlek i våra hjärtan genom den helige Ande som han har gett oss.

⁶Medan vi fortfarande var svaga, dog Kristus vid rätt tidpunkt för de ogudaktiga. ⁷Annars är det väl knappt någon som skulle offra sitt liv ens för en rättfärdig – möjligen skulle någon kunna dö för en som är alltigenom god. ⁸Men Gud bevisade hur mycket han älskade oss genom att Kristus dog för oss medan vi fortfarande var syndare. ⁹När vi nu har blivit rättfärdiga genom hans blod, kan vi vara helt säkra på att han också ska rädda oss från vreden. ¹⁰Om vi

då var Guds fiender men blev försonade med honom genom hans Sons död, så kan vi därför, när vi nu är försonade, också vara säkra på att vi blir räddade genom hans liv.

¹¹Men inte nog med det, vi är stolta i Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom vilken vi har fått försoningen.

Adam och Kristus

¹²Genom en enda människa, Adam, kom synden in i världen, och genom synden döden, och så dör alla människor, eftersom alla har syndat. ¹³Synden fanns i världen före lagen men tillräknas ingen när det inte finns någon lag. ¹⁴Döden härskade dock över alla människor som levde i tidsperioden mellan Adam och Mose, även över dem som inte hade syndat genom en överträdelse som Adam, han som var en förebild för honom som skulle komma. ¹⁵Men det är inte på samma sätt med nåden som med överträdelsen. För om många måste dö för en enda människas överträdelse, så är Guds nåd och nådegåvan genom en enda människa, Jesus Kristus, oändligt mycket större för många.

¹⁶Det är också stor skillnad mellan följderna av denne ende mans synd och Guds gåva. En enda mans synd ledde till en fällande dom, medan mangas överträdelse ledde till nåd och frikännande. ¹⁷Om nämligen en enda människas överträdelse gjorde så att döden fick makten genom denne ende, så ska nu de som får den överflödande nåden och rättfärdighetens gåva i ännu högre grad få liv och makt genom en enda, Jesus Kristus.

¹⁸Om alltså en endas överträdelse ledde till en fällande dom för alla människor, har också en endas rättfärdiga handling lett till rättfärdighet och liv för alla. ¹⁹Genom att en enda människa var olydig blev alla syndare, men på samma sätt ska alla genom en enda människas lydnad bli rättfärdiga.

²⁰Lagen kom in för att överträdelsen skulle bli större. Men där synden blev större, där ökade nåden desto mer, ²¹för att, så som synden härskade och förde till döden, så skulle nu nåden härska genom rättfärdigheten och genom Jesus Kristus, vår Herre, leda till evigt liv.

Syndens makt är bruten

6 Vad innebär då detta? Ska vi fortsätta att synda, så att nåden kan öka? ²Nej, självklart inte! Vi har ju dött bort från synden. Hur skulle vi då kunna fortsätta att leva i den? ³Vet

ni inte att alla vi som har döpts in i Kristus Jesus också har döpts in i hans död? ⁴Genom dopet är vi både döda och begravda tillsammans med honom. Och på samma sätt som Kristus uppväcktes från de döda genom sin Faders härlighet, får nu också vi leva ett nytt liv.

⁵Om vi alltså har blivit förenade med honom genom att dö tillsammans med honom, ska vi också bli förenade med honom i uppståndelsen. ⁶Vi vet att vårt gamla jag korsfästes tillsammans med honom, för att den syndiga kroppen skulle förlora sin makt. Därför är vi inte längre slavar under synden. ⁷Den som är död är ju befriad från synden. ⁸Men om vi har dött tillsammans med Kristus, tror vi att vi också ska leva tillsammans med honom.

⁹Vi vet ju att Kristus har uppstått från de döda och aldrig mer ska dö. Döden har inte längre någon makt över honom. ¹⁰Han dog bort från synden, en gång för alla, och nu när han lever, lever han för Gud. ¹¹På samma sätt ska också ni betrakta er själva som döda för synden och levande för Gud i Kristus Jesus.

¹²Låt alltså inte synden få makt över era dödliga kroppar, så att ni ger efter för kroppens begär. ¹³Låt inte era kroppsdelar användas som redskap för något orättfärdigt, utan låt Gud använda er. Ni har ju gått från död till liv, så låt Gud använda era lemmar som redskap för rättfärdigheten. ¹⁴Synden ska inte längre styra er, för ni står ju inte under lagen utan under nåden.

Fria att lyda Gud

¹⁵Vad innebär då detta? Ska vi synda, eftersom vi inte är under lagen utan under nåden? Nej, naturligtvis inte!

¹⁶Inser ni inte att om ni väljer att bli slavar under någon och lyda honom, så är ni slavar under den som ni lyder, antingen under synden som leder till död, eller under en lydnad som leder till rättfärdighet? ¹⁷Men Gud vare tack! Ni som en gång var slavar under synden valde att av hela hjärtat lyda den undervisning som ni har fått. ¹⁸Nu är ni fria från synden och har blivit slavar för rättfärdigheten – ¹⁹jag använder en mänsklig bild för er mänskliga svaghets skull. Förut lät ni era kroppar vara slavar under orenheten och den tilltagande laglösheten, men låt dem nu istället bli rättfärdighetens slavar; det leder till helighet.

²⁰När ni var slavar under synden var ni fria från rättfärdigheten. ²¹Och vad blev resultatet? Jo, att ni gjorde sådant som ni nu skäms för,

sådant som leder till döden. ²²Men nu har ni blivit fria från synden och är Guds slavar, och resultatet blir att ni skördar helighet och till slut får evigt liv. ²³Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre.

Fria från lagen

7 Ni vet säkert, syskon – jag talar till dem som känner lagen – att lagen bara styr över en människa så länge hon lever.

²En gift kvinna är genom lagen bunden till sin man så länge han lever. Men om mannen dör är hon inte längre bunden till honom, utan är fri från lagen som reglerar äktenskap. ³Om hon går till en annan medan hennes man lever, är hon otrogen i sitt äktenskap. Men om hennes man dör är hon fri från lagen och kan gifta sig med en annan utan att vara otrogen mot sin första man.

⁴På samma sätt har ni, syskon, dött bort från lagen med Kristi kropp. Nu tillhör ni en annan, honom som uppväcktes från de döda, och så bär vi frukt åt Gud. ⁵Så länge vi levde på vanligt mänskligt sätt, väckte lagen i oss syndiga begär som verkade i våra kroppar, så att vi bar frukt åt döden. ⁶Men nu är vi fria från lagen, eftersom vi har dött bort från det som höll oss bundna och kan tjäna på Andens nya sätt, inte på det gamla, bokstavsbundna.

Lagen avslöjar synden

⁷Vad betyder då detta? Att lagen är synd? Nej, naturligtvis inte! Men det var genom lagen som jag lärde känna vad synd är. Jag skulle inte ha vetat vad det innebär att ha begär till något, om inte lagen hade sagt: "Du ska inte ha begär."^a ⁸Synden utnyttjade budordet och väckte allehanda begär inom mig. Om lagen inte finns, är synden död.

⁹Det fanns en tid i mitt liv då jag levde utan lag, men när budordet kom, vaknade synden genast till liv, ¹⁰och jag dog. Jag fann att det budord som skulle leda till liv ledde mig till döden. ¹¹Synden passade på och utnyttjade budordet, lurade mig och dödade mig. ¹²Lagen är alltså helig, och budordet är heligt, rätt och gott.

¹³Var det då det goda som ledde till att jag måste dö? Nej, naturligtvis inte! Det var synden som utnyttjade det goda för att få mig att dö, för att den skulle avslöjas som synd och att synden genom budordet skulle visa sin fruktansvärda syndfullhet.